

Høring i forbindelse med Fredericias Kommunes Politik for børn, unge og uddannelse 2024-2030

Det er altid godt at have ambitioner, for de er med til at signalere, at der er noget, der er vedkommende, noget, der er så vigtigt, at man vil gøre en særlig indsats for det. Og hvad er mere vedkommende og betydningsfuldt end børn og unge? De fleste vil i al fald skrive under på, at børn og unge skal have vores fulde opmærksomhed, nyde godt af vores dedikation til dem.

Det udspil, som Fredericia Kommune har sendt i høring, er således også et udtryk for, at man vil børn og unge det bedste, det allerbedste. Ja, faktisk ser det ud til, at ambitionsniveauet er så højt, at det nærmest mister forbindelsen til jorden. Og sker det, at der opstår et misforhold mellem det, der er ambitionsniveauet, og det, der også er en virkelighed for mange, ja, så mister en hensigtserklæring vel sin troværdighed, og går troværdigheden først fløjten, så kommer der øjeblikkeligt sprækker i det, der ellers gerne måtte fremstå som noget fælles.

På den side i oplægget, der hedder Ambitioner i hverdagen, fremgår denne spænding mellem ambitionsniveau og troværdighed med stor tydelighed. Her er ambitionen jo, at alle skal have del i det gode liv. Og hvem kunne være imod det, det gode liv? Ingen. Problemet opstår jo i mødet med virkeligheden: her er kommunen jo på ingen måde i stand til at sikre, at alle børn oplever det, der stræbes efter. Og det ved de, der har formuleret politikken, jo også godt, og derfor må man spørge sig selv om, hvorfor det er formuleret så ambitiøst alligevel. Og her kan man jo gætte på, at formuleringerne er præget af en grundforestilling om, at politikken skal gælde alle. Under alle omstændigheder. For ingen må glemmes. Det er en på mange måder ærværdig ambition. Men man kan argumentere for, at dette paradislignende billede er for vidtløftigt og derfor mister sin relevans. For ambitionen vil for meget, forudsætter for meget, der ikke sker automatisk, for man kan oplagt hævde, at ingen af os lever i den idealverden, hvor vi, der er voksne, er med til at give vores børn og unge alt det, der fremhæves som værende entydigt godt. Der er, kunne man sige, alt for meget godhed, og alt for lidt fokus på det, der sætter denne godhed under pres fra mange sider. Og man kunne også hævde, at nogle af formuleringerne på siden med Ambitioner i hverdagen måske modsat de gode hensigter kan være med til at fremme mismod og mistrivsel. For når vi kommer frem til skemaets og dermed den unges 25. år, så ser vi en glad person, der med den symbolsk velfyldte rygsæk er på vej ud i livet for, som der blandt andet står i teksten, ”at lykkes i livet.” Denne formulering er formentlig tænkt som en naturlig konsekvens af det gode liv, vedkommende hidtil har haft del i, hvorfor det er naturligt ”at lykkes i livet,” men her på dette sted melder det oplagte spørgsmål sig automatisk: Hvad vil det sige at lykkes i livet? Og når man skriver om at lykkes i livet, må man jo have en forestilling om, at det er muligt at lykkes. Hvad en sådan forestilling så end måtte indeholde? Kan man lykkes; skal man lykkes, kan man spørge. Men når man, som politikken lægger op til det,

kan lykkes i livet, så kan man vel også mislykkes i livet, skulle man tro, og uden vel at postulere for meget kan man godt hævde, at fornemmelsen af ikke at lykkes i livet er velkendt af mange.

Det ved de, der har formuleret politikudkastet naturligvis godt, og derfor er det jo prisværdigt, at der er en høring, så man kan spørge til, hvorfor der ikke bliver stillet skarpere på netop alt det, som al mulig empiri peger på: At der er mange børn og unge, der befinder sig i særligt, udsatte positioner. En kommune er jo udtryk for det fælles, ja, det betyder ordet vel i sig selv, og kommunens opgaver er som bekendt mange og omfattende. Og med til at bidrage til et ordentligt liv som barn og ung er vel, at kommunen er med til at sikre rammer for hverdagslivet: give gode rammer til dygtige blandt andet pædagoger og lærere; det er jo en opgave, der i sig selv kræver sit, men ikke desto mindre er en kerneopgave. Det er jo en helt central rammesættende opgave, som måske forekommer at være uambitiøs, men ikke desto mindre er den, kan man hævde, af uomgængelig betydning. Det er afgørende vigtigt, at dette rugbrødsarbejde, hvis man kan kalde det det, er i orden. Og dertil kommer det, der nok er den vigtigste del i en politik for børn og unge, nemlig at den i særlig grad målretter sin indsats over for de mange børn og unge, der har særligt vanskelige vilkår at slås med. Man kunne hævde, at det netop er den specificerede indsats til gavn for dem med størst behov, der er med til at kvalificere en kommunes indsats. Altså vores fælles indsats. Og netop hvad angår forholdet mellem kommunen og dem, der hører til den, så er der måske også i politikudspillet selv en sproglig og dermed indholdsmæssig uklarhed? I oplægget taler der således mange steder om et "vi". Det "vi" bringes på bane på siden om Hverdag, venskab og vindstød. Her hedder det: "I Fredericia skal vi være børnefamiliernes førstevalg"; "...vi står sammen om den gode hverdag; ...vi handler hurtigt." "I Fredericia lader vi ingen børn eller unge i stikken."

Den måde at tale om "vi" på kan godt være uklar og forvirrende. For på den ene side, så virker det, som om det er kommunen selv, der taler. For det er jo kommunen, der formulerer politikken, og derfor kan kommunen sige: "Vi." Men når man tager i betragtning, hvad det er, at dette "vi" kan og gør, så opstår uklarheden. For det kan jo ikke være kommunen selv og dens ansatte, der alene bærer dette "vi." Det kan man jo forvise sig om, når det i politikoplægget hedder: "Derfor står "vi" sammen om den gode hverdag." Hvis dette udsagn skal give mening, så forudsætter det jo, at også de, der lever i kommunen, er med. Så på den måde indtænkes tilsyneladende også andre end kommunen selv, og det betyder, at det "vi", kommunen taler om, også er et "vi", som vi, der bor og lever i kommunen, er med i.

Og denne flertydige måde at bruge "vi" på; en måde, der er gennemgående i oplægget, er med til at få billedet af politikken til at flimre, for det er med til at skabe tvivl om, hvad det er, at kommunen som institution gerne vil, og hvad det er, at vi som mennesker, der bor i byen, tænkes at bidrage med. Og selvom et samvirke mellem kommunen og indbyggere er helt naturligt, så er det ønskværdigt, at der opstår større klarhed over, hvad det er, at kommunen forestiller sig, at den skal stå for. Og ved at der stilles skarpere på

netop kommunens egen opgave, kan der også skabes større klarhed over, hvad et samspil med andre aktører i det lokale, herunder familier, kan tænkes at indeholde.

Formandskabet for udsatterådet

Bjarne Dahlmann og Søren Thorsen

UDSATTERÅDET

FREDERICIA